

Butlletí

del

Centre
Parroquial d'Horta

Any VIII • Núm. 32 • Juny 1992

Iniciem un nou curs

Tots tenim prou fresques en la memòria les magnífiques celebracions del 125è aniversari dels Lluïsos d'Horta, però ara ja hem de seguir treballant per a continuar amb la vida normal del Centre.

En la nova etapa que hem iniciat aquest curs, hi ha hagut novetats importants, començant per l'elecció de la primera dona com a Presidenta de la nostra Entitat, la senyora Carme Oliva i Morera, i això és un fet que cal remarcar pel que significa en ell mateix i com a testimoni de la gran participació femenina que actualment viu el Centre i que ha servit de molt per arribar al grau de revitalització que s'ha aconseguit en els darrers anys. Felicitem-nos-en tots.

La nova Junta Directiva, també amb renovat esperit de servei, està treballant amb diverses idees i activitats per a completar els programes que fins ara tenim iniciats i que, com sabeu, són molts i variats.

Properament celebrarem, un any més, les Festes de Sant Lluís, el nostre Patró. Us convidem a participar-hi.

Esperem, il·lusionats, la vostra col·laboració en tots els actes que es faran.

Fins aviat.

La Junta

Feliu i Codina, 7 i 9 • Tel. 427 73 27 • 08031 Barcelona

Espais de comunicació

Començo, amb aquest article, la meva col·laboració al Butlletí del Centre Parroquial d'Horta.

He volgut titular aquest racó: Valors i contravalors.

Això vol dir que les meves reflexions aniran per aquest camí. I tant de bo fossin motiu de diàleg. N'estaria més que satisfet.

I per començar: parlem dels espais de comunicació.

Hi ha moltes coses en la nostra vida que, com que formen part del teixit de la història personal i social, malgrat que tenen una gran importància, ens passen desapercebudes. No ens hi hem aturat mai, a posar-les en relleu.

Penso, ara, en l'estol de gent jove i més gran que han fet del nostre Centre Parroquial un lloc de trobada. En principi pot semblar la cosa més normal. Però, epl!, trobar-se en un lloc per compartir, per parlar de mil coses i projectar-ne mil més, per fer activitats de les més diverses, o simplement per parlar amb algú, té un gran valor.

Diria que és un gran tresor!

Segurament que això de «trobar-nos» ja forma part de la rutina quotidiana. Però és important que valorem aquesta possibilitat que tenim —en concret en el nostre Centre— de trobar-nos amb altres persones, de comunicar-nos, d'enriquir-nos a través d'aquesta senzilla relació. ¿Quantes parelles, possiblement, han trobat el seu camí de realització en les diferents activitats que s'hi han fet? ¿Quantes amistats han nascut a rel de trobades, de sortides, d'intercanvis que s'han realitzat al llarg de l'any?

Avui, en un món de grans mitjans de

comunicació humana i de grans possibilitats tecnològiques, molta gent viu en un aïllament espantós. Per això tot allò que faciliti la relació humana, el trobar-se, l'intercanviar, ha de ser ben acollit i val la pena de potenciar-ho amb tots els recursos que estiguin al nostre abast.

L'home —al llarg de la història— s'ha enriquit, com a persona, gràcies a la relació que ha viscut amb els altres homes. Avui, cada vegada més, per obra i gràcia d'instruments com el cotxe, el televisor o l'ordinador, anem reduïnt més i més la capacitat comunicativa i de relació humana. Aquesta, també, és una greu contaminació de la qual ens hem d'alliberar!

Necessitem espais de comunicació i de relació. Valorem, sempre, les possibilitats que ens ofereix una institució com la nostra. I valorem, també, aquestes pàgines com un instrument de diàleg.

D'acord?

Mn. Ignasi

Necrològica

Després de llarga malaltia i seriosos sofriments, el dia 14 de maig lliurà la seva ànima a Déu el senyor Alexandre Díez, germà del nostre tan estimat amic i col·laborador Desideri Díez, persona tan volguda a la nostra barriada.

A ell i als seus familiars donem testimoni del nostre més sentit condol.

Al Cel sia el senyor Alexandre.

Tot seguint l'Esbart...

Es diu que qui camina a poc a poc però no s'atura, arriba lluny... L'important és no parar i, malgrat moltes dificultats, l'Esbart Foklòric d'Horta va fent camí...

Des de 1946, i, per tant, amb una llarga història al darrera, l'Esbart porta a casa nostra i a tot arreu la dansa, tenint com a norma l'esforç, la il·lusió i la constància i com a lema divulgar i mantenir els nostres costums, tradicions i amplíssima varietat de la nostra cultura.

Transcorreguts aquests primers mesos de l'Any Olímpic 92, farem una petita exposició dels fets i projectes més importants i, com veureu, alguns grups van molt plens d'actuacions... Amb una mica més de paciència per part de tots, esperem poder dir la propera vegada que, gràcies a Déu, tots els grups tenen moltes actuacions.

El mes de gener hi va haver dues ballades del nombrós Grup Infantil. Primer, el 9 de gener, a la Piscina Municipal d'Horta, i després, el 18 de gener, al Centre Catòlic de Badalona, en la Roda d'Esbarts junt amb d'altres esbarts.

El capvespre del 6 de març tinguérem l'assemblea general ordinària de socis i volem ressaltar l'assistència de membres de l'actual Junta Directiva del Centre. Hi assistí la Presidenta, Sra. Carme Oliva, que va animar els presents a continuar aquesta tasca i va dir que per part del Centre es farà tot el que calgui per potenciar cada cop més l'Esbart.

Al nostre Centre Parroquial d'Horta el Grup Infantil de teatre va escenificar una obra els dies 21 i 22 de març. Fou invitat el nostre Grup Infantil i va dedicar part del seu repertori als presents. Això afavoreix un ambient de coneixença i de convivència entre les seccions.

El Grup de Pares ha participat en una trobada d'Esbarts de Veterans a Tarragona el diumenge 29 de març. Hi van actuar amb els Esbarts de

Sabadell, de Thuir (França) i de Tarragona. Fou un dia intens: al matí, una visita turística per la ciutat tarragonina; després, dinar de germanor, i, a la tarda, actuació.

El Grup de Pares, amb motiu del proper X aniversari de la seva creació, està preparant una sèrie d'actes que culminaran amb una festa el proper 18 d'octubre. Hi haurà una actuació amb cobla al teatre del Centre i hi dansarà també el Grup de Veterans de Thuir.

El 29 de març hi hagué Roda d'Esbarts Infantils i Juvenils al Centre amb molta gent i actuacions molt exitoses.

De nou i juntament els Grups Infantil i Juvenil van participar en un Festival de Dansa el 29 d'abril a la Plaça de l'Ajuntament de Mollet.

Les actuacions emprogramades per al mes de maig són:

Dissabte 9: Roda d'Esbarts Juvenils al Sagrat Cor.

Dijous 14: Actuació d'Infantils i Juvenils al Casal d'Avis del Carrer Pedrell.

Diumenge 24: Actuació a l'Ateneu de Cerdanyola del Vallès: Grups Infantil i Juvenil.

Dimarts 26: El Grup de Pares actuarà al Cottolengo.

Dissabte 30: Juvenil i Grup de Pares, al Casals d'Avis del Ciot.

Diumenge 31: Infantil i Juvenil, a Montbau. Trobada d'Esbarts.

Pel que fa al mes de juny, el dia 7 al matí hi haurà Roda d'Esbarts. Serà la cloenda d'aquest curs. I, a la tarda, al Centre, actuació de tots els grups: Festival de Fi de Curs. I per fi, també el Cos de Dansa!

Hi haurà representació de l'Esbart a la inauguració de les Olimpíades i també participarem en les Paralímpiques, amb el Grup Juvenil i el Cos de Dansa.

Finalment, volem informar-vos que tenim, molt avançades les gestions per fer intercanvis amb grups estrangers de França i de l'Est per als grups Infantil, Juvenil i Cos de Dansa.

Albert (10-5-92)

Sortida núm. 47

Montseny i Arenys de Mar

La sortida va començar amb un dia força clar i diàfan, com per a esperar gaudir-ne, encara que un xic fresc. Direcció al Montseny. La «presentadora de torn», en fer la salutació de rigor, ens va llegir un missatge de la Dora Serra, la qual es dolia de no poder-nos acompanyar i ens desitjava una bona sortida i un bon viatge, tot i fent-nos avinent que el Montseny sols el veuríem de lluny, car ens quedàrem just a la seva falda.

En efecte, el nostre destí va ésser Santa Maria de Palautordera, poble antic que, com tots, ha crescut i s'ha modernitzat. Nosaltres vam anar a la part moderna, plena de xalets i casetes, per a visitar-hi el Museu Comajua, a dedicar a conservar un seguit d'arbres i fauna vertebrada del massís del Montseny, molts d'ells ja desapareguts, i també una fabulosa col·lecció d'animals exòtics: una tortuga laud de quasi dos metres, serps, peixos, papallones, etc.

Després, el senyor Esteve Comajua, el propietari i conservador del museu, molt amablement, ens mostrà el sistema emprat per a dissecar i conservar aquestes espècies.

Seguidament, reemprenguérem el camí cap a Sant Celoni, Vallgorguina, Arenys de Munt i Arenys de Mar, per a visitar, en el Museu Frederic Marés, una bona col·lecció de puntes, blondes i boixets. Les senyores hi anaven molt il·lusionades. Els marits, profans en la matèria, poc a poc varen fer-se fonedissos. Haurien preferit, segurament, visitar les destileries Calissay, en front de les quals ens deixà l'autocar, en plena riera, on hi havia el mercat setmanal. També es visità l'Església Parroquial per admirar-hi el retaule barroc, realitzat per Pau Costa, de Vic.

Després de dinar a Sant Pol i fer-hi una volteta, ens varen portar fins a Calella, però la majoria va preferir no baixar del cotxe, en veure

la quantitat de graons per pujar al Parc Dalmau, i ho deixàrem per un altre dia.

Finalment, una breu parada en el port esportiu d'Arenys de Mar, i tornada a casa, car s'havia aixecat un airet bastant fresquet que no convidava pas a passejar.

Març del 1992.

En Pau

Sortida núm. 48

L'Espluga de Francolí i Prades

*Xino-xano, hem fet camí
a l'Espluga de Francolí*

A tres quarts de vuit del matí, del dissabte 9 de maig del 1992, ja ens esperava l'autocar al carrer Campoamor, molestant el pas dels autobusos 45 i 85. Ningú no s'ha queixat, però. A les vuit i cinc minuts marxàrem cap a la Ronda de Dalt. Amb deu minuts hem arribat a Esplugues (que no té res a veure amb l'Espluga que anàvem a visitar).

*Prop de Montblanc hem parat
i, amb bona gana, esmorzat.*

Quin dia més radiant! Els camps, verds, amb clapes vermelles de les mil roselles que creixen sense ordre ni concert. La ginesta, groguejant, anunciadora de la diada de Corpus que ja s'acosta. El cel, blau, sense cap núvol que el destorbi.

*Anem fent via, contemplant
les muralles de Montblanc.*

Avui, les muralles, resplendeixen d'alegria, com si cantessin un himne a la primavera. Banderoles de la Comunitat Europea, engalanen les esveltes torres. Ens desviem, direcció a l'Espluga i, com que ens acompanya un espluguenc, en Ramon Guasch, aquest ens dona informació detallada de la zona i fa que ens obrim les portes d'esglésies. Ens reben amb gralles i tambors. Garlandes de flors cauen als nostres

peus. Quina rebuda, Ramon, quina rebuda!

*I que de gust que badeu,
contemplant aquest museu!*

Aquests espluguencs es mereixen una barretada d'admiració i aprovació pel muntatge d'aquest magnífic Museu de la Vida Rural. Des de les onze fins a la una ens hem passejat bocabadats per les estances del Casal de la família Carulla, apotecaris durant tres segles i donadors del seu patrimoni en homenatge a la vila de l'Espluga.

Sortim contents i cansats, però encara hi ha ànims per arribar-nos fins a la font. Remanoi! I quina font! Disset brocals rajant aigua fresca i regalada! Bravo per l'Espluga de Francolí!

*L'autocar, fent ziga-zagues,
s'enfila fins dalt de Prades.*

I aparca a la porta de la fonda Espasa, que ja ens té el dinar a punt.

*Anem a veure la font
coneguda a tot el món.*

La porta de la muralla, la plaça porxada plena de sol, les pedres rogenques de les cases, l'església i la font renaixentista, reproduïda al Poble Espanyol de Barcelona, ens alegren la vista i ens roben el cor. Passegem pels carrerons, ara costa amunt, ara costa avall i acabem replegant-nos tots entorn de la Font perquè en Jaume Caminal ens faci un retrat.

*La tornada és plaent.
Cap a ciutat falta gent!*

A les vuit menys cinc minuts del vespre som davant l'església d'Horta, just per anar a missa anticipada aquells que ho desitgin. D'altres, han corregut a seure davant el televisor per contemplar i patir amb el partit de futbol.

«Adéu-siau, fins a la pròxima.» «No us descuideu cap paquet!» Encaixades de mans, algun petonet les senyores, i s'ha acabat aquest bonic dia d'excursió.

Roda-soques

Carme Oliva i Morera (sòcia núm. 228), Presidenta del C.P.H. **Neus Ferran i Camps** (sòcia núm. 75), ex-Secretària del C.P.H.

Aquest any hem estrenat Presidenta: la Carme Oliva. És la primera vegada en la història dels Lluïsos —i potser en la de tota la barriada d'Horta— que una dona ocupa el Setial Honorable. Ens ha semblat que el fet era tan important que calia dedicar-li unes pàgines al nostre Butlletí i entrevistar-la, trencant el ritme establert de seguir l'ordre numèric de la llista de socis.

I la Neus, doncs? Per què, al costat de la Carme? Perquè la Neus Ferran també va marcar època un dia llunyà: va ser la primera dona en formar part d'una junta directiva en el càrrec de Secretària.

Amb totes dues, parlarem una estoneta.

— *Digues, Neus, ets nascuda abans o després de la guerra?*

Neus: Sóc d'abans. Quan va començar jo era molt petita, però en tinc clara memòria. Vivia amb els pares i la germana a la barriada del Clot, on vàrem néixer. El que recordo amb més claredat d'aquells moments angoixants són les explosions a l'església de Sant Martí i les flames que en sortien per les finestres i la teulada. Fent un gran salt en el temps, em sembla veure l'entrada dels «nacionals», el gener del 39. Passaven camions i més camions amb soldats, molts d'ells moros. Em va quedar gravada la visió d'un moro estirat entre els seus companys, amb cara de dolor; potser estava ferit... Per a la vida escolar, aquell fou l'últim dia d'una etapa. Fins aleshores, a l'escola, cada matí ens donaven un got de llet en pols i una llesca de pa. El dia de l'entrada de les tropes acudírem tan poques a l'escola!... Les grandetes no devíem passar de dues dotzenes. La mestra ens donà un pasencer a cadascuna i ens va fer marxar cap a casa.

— *Era molt gran la teva escola?*

Neus: Devíem ser unes 200 criatures, més o menys. Era una escola de la Generalitat per a noies. Apreniem a planxar, a cosir, a fer tota mena de manualitats. Una escola pilot. En formar part de la nova «Espanya, Una, Grande y Libre», tot va ser diferent. S'acabà el català, com a tot arreu. Se celebrava missa cada diumenge. Recordo que per les festes nadalenques fèiem un gran pessebre i fins construïem les figuretes amb fang... Encara no es coneixia la plastilina.

— *Tot això passava al Clot. I Horta?*

Neus: Quan jo tenia dotze anys ens traslladàrem al barri d'Horta, al carrer Congrés. Vaig començar a introduir-me als Lluïsos amb les meves noves amigues, sobretot gràcies a la intervenció de la Teresa Terrats. Aquí vaig conèixer en Miquel Piqué, que actuava en diversos moviments.

— *I us vàreu agradar...*

Neus: Amb el temps, sí. I encara dura.

— *Que per molt anys! Vas fer teatre?*

Neus: Oh, no! Jo només he estat espectadora. Sempre que podia estava entre el públic, encara que a les nou del vespre havia de ser a casa!

— *Pitjor que la Ventafocs! Vas cantar a l'Orfeó?*

Neus: Les ganes! Quina enveja em feien les noies afortunades que podien cantar! El que sí vaig fer força fou ballar sardanes. N'hi havia molt sovint: al local, a la plaça, a la font de la Llet... Hi anava acompanyada de la mare, com moltes altres noies.

— *Ah, les noies d'abans! Sempre a casa! Sempre amb permisos restringits! La Carme, que ja és nascuda després de la guerra, potser ha conegut més llibertat.*

Carme: Jo tampoc no tenia mai permís per a sortir sola. Anava als Lluïsos cada festa, un diumenge a veure teatre, un altre al cinema. Sempre en companyia de la mare i la germana! El pare, que li agradava anar a futbol, ens venia a buscar en sortir del camp. Ens esperava al bar tot fent tertúlia amb la colla d'homes que jugaven a cartes i al dòmino. En acabat l'espectacle, cap a casa falta gent!

— *Has fet comèdia?*

Carme: Una sola vegada! La temporada que Mn. Pere Simó fou el rector de la Parròquia vivia amb ell una germana que ens arpeggava el grup de nenes i ens va fer de directora en una comèdia que es deia *La fontana del amor*. Només actuàvem noies, naturalment. Recordo la Maria Martínez, que feia el paper del noi.

— *Sorties a la Passió?*

Carme: Ni Passió ni Pastorets. Res. Jo, espectadora assídua. No tothom ha d'estar dalt de l'escenari!

— *Doncs, què hi feies, als Lluïsos?*

Carme: Jugar, fer amics. Les meves companyes d'escola i les veïnes del carrer eren

també companyes dels Lluïsos i de la Parròquia. Saps el que recordo amb més il·lusió d'aquella època? Les processons de Corpus i tot l'ambient que envoltava la celebració de la diada. La construcció de les catifes de flors organitzava un rebombori en la vida del carrer. El diumenge abans del Dijous de Corpus ja anàvem a la muntanya a collir ginesta. Ens llevàvem abans de les sis del matí per a collir les flors durant la fresqueta matinal. El doctor Venancio Castellanos feia viatges amb el seu cotxe pujant gent i baixant coves de flors. Recollíem flors de ginesta fins a les deu o les onze. Després venia la gran feina d'arrencar-les de les tiges, desgranar-les i anar-les amuntegant en grans capses de cartró o dins dels coves de la verdura que ens deixaven a can Ballester. El dimecres, la vigília de Corpus, es dibuixava la catifa sobre la calçada. La del meu carrer anava des del començament del carrer del Vent, cantonada Horta, pujava Chapi amunt fins a l'encreuament de Rectoria. Quin enrenou, quins tips de treballar i de riure i de ser feliços! És la vivència més bonica de la meva joventut!

— *Digue'm, Carme, una nena que no podia*

anar mai enlloc sense la mare, com s'ho va fer per tenir carnet de conduir cotxe just als divuit anys?

Carne: L'any 56 el pare es va comprar el primer cotxe, un Singer de segona mà, i es tragué el carnet, naturalment. Li va semblar que jo també havia de saber conduir i ja em tens a mi asseguda davant d'un volant. La veritat és que a mi em feia moltíssima il·lusió. El primer dia que vaig agafar el cotxe amb carnet a la butxaca, vaig fer una estrena sonada: vaig xocar amb el carret del drapaire que passava tranquil·lament amb el seu burret. Afortunadament, ningú no va prendre mal. No sé què em va passar. Em vaig atabalar. El carrer m'era estret!

— *No hi tornis més, a fer aital cosa!*

Carne: Espero no tornar-hi i menys xocar amb un burret. Seria difícil avui dia trobar-ne algun pels carrers d'Horta.

— *Ara que ja hem fet una passejada pels records d'infantesa i joventut, parlem de Lluïsos i de Junta Directiva. Com és possible que la Neus arribi a secretària?*

Neus: Quan els Lluïsos va acceptar sòcies femenines a les seves llistes va començar la fi de la discriminació.

— *En realitat, la igualtat començà uns anys abans, quan poguérem actuar plegats homes i dones en el teatre. Aquell fou el primer pas; el segon, la incorporació de dones a les llistes, i el tercer...*

Neus: El tercer es feia palès. Si tots som iguals, per què no dones a la junta directiva? Com a mínim en el càrrec de secretàries i vice-secretàries.

— *Recordes com es compongueren les tertres d'aquell any seixanta i escaig?*

Neus: Em sembla que la terna de presidents era: Joan Homar, Angel Coscullueda i Ferran Solé. Secretàries: Mercè Toboso, Matilde Ribas i jo, Neus Ferran.

— *I vàreu sortir elegits: president, Ferran Solé; secretària, Neus Ferran.*

Neus: La Pilareta Serra va ser nomenada vice-secretària.

— *Et va portar molts maldecaps l'exercici*

d'aquest càrrec?

Neus: Déu n'hi do! Jo el vaig acceptar molt satisfeta i amb una gran il·lusió. El més gros maldecap, per a mi, era haver de redactar les actes. No m'hi vaig acostumar mai, això que vaig repetir càrrec. Les primeres eleccions foren de tres anys, després ens presentàrem per segona vegada i tornàrem a ocupar en Ferran la presidència, i jo la secretaria i l'obligació d'haver de redactar actes. La vice-secretària aquesta vegada fou la Isabel Busquets.

— *A part de les actes, què havies de fer?*

Neus: De tot! Hi havia feines que m'agradaven força, sobretot haver de tractar amb la gent. Em deien que era una bona «public relations». Fèiem festivals, organitzàvem sopars, xocolatades, m'agradava vendre entrades. Aquelles sessions de La Passió amb tantíssim de personal. Vendre, tornar canvis, anar a cercar cadires a casa dels veïns per encabir una filera més de públic! Qui neguit, quina feinada! L'any del Centenari (el 1966) tinguérem molta feina. Cada any exposicions de roses. La que més recordo és la dels Tresors Casolans. Fantàstica! Saps quina feina em tocà fer moltes vegades? Escombrar!

— *Eskombrar?*

Neus: La sala, filla! Una vegada a la setmana venien a fer la neteja general, però la sala s'utilitzava matí, tarda i nit els caps de setmana. Dissabte a la tarda, festival: escombrar. Al vespres, cine-fòrum: escombrar. Diumenge al matí, un altre festival: escombrar. A la tarda, cinema o teatre: escombrar! La feina més atabaladora la fèiem una nit que ens proposàrem empaperar la sala fòrum: el teu marit, en Ferran, que al Cel sia, en Joan Font, en Miquel i jo treballàrem fins a les tres de la matinada perquè l'endemà es pogués estrenar la guarderia.

— *Una guarderia?*

Neus: Ens va semblar oportú muntar una guarderia per acollir-hi els menuts mentre els pares assistien a les obres teatrals. Es brindaren a fer de mestres guardianes una colla de noies: la Pilareta Serra, la Montse Urdeix, la Carne Ballester i potser n'hi havia alguna altra, però ara no recordo cap més nom. Em sap greu, demano perdó si em descuido algú.

— *I la família, què hi deia? El marit i els fills no es queixaven que la mare els abandonés tantes hores?*

Neus: Amb el marit mai no hi hagué cap problema, cap queixa; al contrari, em va ajudar molt i n'estava ben content, de veure'm tan ocupada. Fins i tot s'atorgà a si mateix el càrrec de «secretari-consort»! Els fills, pobres, de primer, que encara eren molt joves, quan els feia saber que anava a reunió a la nit, em deien: altra vegada! Els havia de deixar solets, perquè en Miquel, amb la seva feina de viatjant, no dormia a casa. Això va ser al principi; després, ja més grandets, també s'incorporaren a les tasques dels Lluïsos i col·laboraren molts anys, fins que ens haguérem de traslladar a viure a Reus. Tots dos van ajudar a manejar les màquines del cinema, entre altres tasques.

— *Tornem a parlar amb l'actual presidenta. Problemes de família?*

Carme: Cap ni un. Des que vaig començar a col·laborar en el Centre, va ser amb el benentès que en Josep, el meu marit, hi estava d'acord. Els fills ja són grans i saben espavilar-se. De tant en tant, diuen que ens podríem construir un piset per al pare i per a mi al terrat dels Lluïsos i així no fariem tants viatges amunt i avall.

— *Com és que el teu número de sòcia és tan alt, el 227?*

Carme: Mira, el pare era el soci dels Lluïsos i punt! Essent-ho el pare, semblava que ja ho érem tots. Quan em vaig casar, vaig estar els primers anys entregada al marit, a la casa, als fills petits, i el meu món s'acabava aquí, amb la família. Va ser quan la Rosalia, als set o vuit anys, va començar a formar part de l'esbart que en Josep i jo ens interessàrem pel Centre. En fer-se sòcia la nena, ens en fèrem tots.

— *Hi has ballat tu, a l'esbart?*

Carme: No! Sols hi he fet feina. En aquells anys no hi havia la organització que hi ha ara. Els dos mestres de l'esbart portaven tota la responsabilitat. Ells foren els que ens animaren a formar una junta de pares i a distribuir les diferents tasques que comporta el desenvolupament de l'esbart. Si no ho recordo malament, la primera presidenta fou l'Esperança

Fàbregas. Jo vaig col·laborar en l'organització del vestuari durant uns deu anys.

— *Quan arribes a formar part de la junta directiva?*

Carme: La primera intervenció fora de l'esbart és quan intentàrem crear la secció de Manualitats. En Ferran tornava a ser president i ens va animar a tirar el projecte endavant. El primer any de Manualitats jo m'ocupava dels comptes. En Ferran em va demanar si podia suplir la vacant de tresorer que fins aleshores havia ocupat l'Anita Sanahuja i que per raons familiars havia de deixar. Vaig acceptar. A les següents eleccions vaig anar a la terna del càrrec de tresorer i vaig ser elegida. Després morí en Ferran i entre tota la junta miràrem de tirar endavant fins a les següents eleccions, que se celebraren tres setmanes més tard. En Jaume Font ocupà la presidència en aquells moments, fins que fou elegit l'Enric Roig.

— *I l'Enric ens ha presidit durant quatre anys, i gràcies a Déu encara el tenim entre els presidenciables.*

Carme: Aquest any, en convocar eleccions per a la nova junta, no es pogueren formar les termes com s'havia fet tota la vida i segons indiquen els reglaments de l'Entitat. La junta sortint en pes ens plantejàrem la qüestió i ens sentíem molt anguniejats de deixar vacants uns càrrecs de tanta responsabilitat. Ens oferírem a portar tots plegats la direcció de l'Entitat, fer un treball en equip i que els càrrecs nominatius no impedissin fer la feina. Som un equip i treballarem per la Casa amb molt de gust.

— *Ens pot dir l'equip regidor 1992?*

Carme: President: Carme Oliva. Ho sento... això de citar-me en primer lloc...

— *Ho entenem. Vinga, valenta, segueix...*

Carme: Hi ha dos vice-presidents: l'Enric Roig i en Ramon Guasch. En realitat, som tres presidents; un de nominatiu, l'Enric com a representant de Relacions Públiques, càrrec que exerceix a la perfecció, i en Ramon com a Assessor Jurídic, que és un camp que domina bé i on ens pot ajudar moltíssim. La secretària és la Maria Franquesa, una molt eficient secretària. El tresorer és en Juanjo Sanz, i com

Resum de final de temporada

a comptador l'Antoni Monera, que exerceix també en relacions públiques i porta a terme moltes de les gestions oficials. En Josep Forn és el coordinador de les diverses activitats del Centre: lloguer de sala, manteniment de material, moviments de jocs, activitats de seccions, etc. Gràcies a la col·laboració de tot aquest equip, jo puc ser oficialment la presidenta, però tot l'equip és presidenciable.

— *Trobeu que els Lluïsos d'ara són molt diferents dels de la vostra infantesa?*

Neus: És una altra cosa. Una altra època. Ara em trobo bé entre la gent de Manualitats. Abans, la tertúlia era al bar. Allí ens trobàvem amb els amics en sortir de teatre, els diumenges a l'hora de fer el vermut... Els nostres fills viuen lluny i no estan incorporats als Lluïsos d'Horta. Per a mi, aquí continua essent Casa Meva.

Carme: Quan els fills s'han fet grans i ja no tens tantes obligacions de mare, et sents compensada podent entregar el teu temps i les teves energies en una labor social. Ja sé que no sempre fem bé les coses, però les fem amb una gran voluntat. Estic molt satisfeta de treballar per al Centre.

— *Què t'agradaria canviar o portar a terme?*

Carme: M'agradaria ampliar les instal·lacions d'aquesta Casa, construir o habilitar nous departaments per a poder-hi acollir més agradablement tanta gent com vol venir a fer-hi diverses activitats. M'agradaria posar ordre en les instal·lacions de l'escenari sobretot. Voldria veure els socis més integrats en la Casa i poder comptar amb llur col·laboració. Voldria rebre muntanyes de projectes, d'idees noves, per a posar en marxa l'Entitat del 2000.

Neus: A mi també m'agradaria que es fessin realitat totes aquestes il·lusions de la Carme. Per a la prosperitat dels Lluïsos!

— *Doncs, ja ho sabeu, socis! La presidenta espera les vostres idees, els vostres projectes. No li falieu!*

Dora Serra

Resultats finals de les Lligues:
— 3a Divisió Nacional: 3rs classificats (fase d'ascens). — Juvenil Catalana: 2ns classificats de Catalunya. — 2a Provincial «A»: 3rs classificats. — 2a Provincial «B»: 5ns classificats. — 4a Provincial: 8ns classificats.

Actualment, els equips infantil i de 4a categoria, es troben disputant els partits de copa.

Hem format un equip de veterans, que ha començat a jugar algun partit amistós, i la pròxima temporada competirà en lliga oficial. (Si hi hagués algun lector interessat a formar part d'aquest equip, que es posi en contacte amb el seu capità: Pere Sosa, els dijous, de 6 a 7.)

—o0o—

Durant les Olimpíades la nostra secció també es farà notar, ja que Josep M. Miró ha estat designat pel Comitè Olímpic Internacional com a jutge àrbitre del tennis de taula durant els Jocs, i Benito Moreno ha estat nomenat àrbitre.

I també actuaran, en qualitat de voluntaris olímpics en tennis de taula, Jaume Jordi Miró, Montserrat Llorente, Albert Llorente, Florenci Grau, Roger Guarch, Sergi Velasco, Alfred Morata i Jordi Sousa.

—o0o—

Com a cosa molt important cal destacar la presentació de Francisco Javier Vélez, jugador també de la nostra Secció, per a disputar les paralímpiques el proper mes de setembre. Seran les primeres Olimpíades d'aquest bon jugador, després d'haver disputat diversos campionats d'Europa i del món.

—o0o—

Relació de les competicions en què hem pres part durant aquesta temporada:

— Campionat d'Espanya Juvenil /

Campionat d'Espanya Absolut / Campionat de Catalunya Juvenil / Campionat de Catalunya de Veterans / Campionat de Catalunya per Comarques / Lliga 3a Divisió Nacional / Lliga Catalana Juvenil / Lliga 2a Categoria Provincial «A» / Lliga 2a Categoria Provincial «B» / Lliga 4a Categoria Provincial / Copa Infantil Provincial / Torneig Ramon Orgue Igualada / Torneig de Premià / Torneig de Sant Vicenç / Torneig Nacional de Vic / Torneig Català de Vic / Torneig de Cassà de la Selva / Torneig de Gavà / Torneig d'Arenys / Torneig d'Hospitalet / Torneig de Puigreig / Torneig de Noubarris / Torneig de Bagà / Torneig de Figueres / Torneig Català Juvenil / Rondes Piramidals (3 fases) / Campionats Provincials Individuals (9 categories) / Campionats Provincials Dobles (8 categories).

Campionats d'Espanya Juvenil de Tennis de Taula

Durant els dies 14 a 19 d'abril, el nostre Equip Juvenil va participar en els Campionats d'Espanya de Tennis de Taula. La tercera plaça obtinguda en la Lliga Catalana ens donava dret a la participació en dits campionats, per als quals es classificaren els 10 millors equips catalans i 48 del global d'Espanya.

El 12 d'abril, diumenge, marxàvem cap a terres asturianes, concretament cap a la localitat de Luarca, un petit però bonic poble coster. La nostra expedició estava formada per:

Jugadors: Florencia Grau, Roger Guarch, Albert Llorente i Alfred Morata. — Entrenador: Jaume Jordi Miró. — Delegat: Josep Mora. — Acompanyans: Pares de Roger Guarch, i pares i germans d'Albert Lorente.

També el jugador de la nostra Secció Josep M. Miró fou designat per la Federació Espanyola jutge àrbitre dels Campionats. Després d'unes 13 hores de viatge, arribàrem, al migdia del dilluns 13, a Luarca, on ens esperava un temps assolellat, que no ens va abandonar durant tota la setmana, malgrat que va fer fred i vent.

El dimarts 14 d'abril, al matí, va començar la competició, que no acabaria fins al migdia del dia 19, diumenge. Els resultats obtinguts en les proves per equips foren:

C.P. Horta - Maria Auxiliadora (Salamanca): 5-0. — C.P. Horta - Arauco (País Vasc): 5-1. — C.P. Horta - Merios (Aragón): 5-1. — C.P. Horta - Eldense (València): 5-0. — C.P. Horta - La General (Granada): 0-5.

Com veiem, només es perdé un partit i fou contra els campions del dos darrers anys i també d'aquest. A més, aquest equip guanyà tots els seus partits per 5 a 0, excepte en la final, que van cedir un punt.

Després d'aquests brillants resultats, vam obtenir la 9a plaça d'Espanya per equips.

En competició individual, la millor classificació fou l'aconseguida per Florenci Grau: la 9a d'Espanya. El va eliminar qui seria després campió.

En la competició de dobles, els nostres jugadors Grau i Guarch obtingueren la 5a i la 6a posició d'Espanya, fent parella amb els jugadors Jordi Domínguez i Oscar Giróns del Club 7 a 9.

L'última nit del campionat ens vam reunir tots els que ens havíem desplaçat del

C.P. Horta (érem dotze) en un sopar de comiat, i vam brindar pels bons resultats aconseguits. Després, gairebé 15 hores de viatge, i novament a casa.

Campionat de Catalunya Absolut

Resultats obtinguts:

C.P. Horta - Barcino: 0-5. — C.P. Horta

- Sallent: 0-5. — C.P. Horta - Figueres: 3-0. — C.P. Horta - Orfeo Gracienc: 3-0. — C.P. Horta - Calella: 2-3.

Cal considerar bons els resultats. Malgrat la lesió en el primer partit d'un dels nostres jugadors, vam aconseguir victòries sobre equips de 3a divisió nacional.

En la competició individual, tres dels nostres jugadors aconseguiren ficar-se en el quadre final del campionat.

Divendres 26 juny 1992, 22.00 hores
12 hores de tennis de taula
(per a jugadors federats)

— o0o —

Del 23 al 26 de juny
Torneig social de tennis de taula
(per a tothom)

Temes diversos

Condol: El dia 4 del passat mes de de març, vàrem acompanyar en el dolor el nostre amic Gaspar Agulló, que perdé la seva esposa, Antònia Ribó. Li donem el més sentit condol. En Gaspar és l'home treballador, de feina ben feta, que més ha col·laborat en la Secció per a presentar exposicions fotogràfiques. Desitgem que sàpiga trobar les forces per a seguir les seves activitats malgrat la pèrdua de la companya de camí. Que compti sempre amb la nostra amistat.

Concursos: El Grup Fotogràfic Rabo de Nube, de Torre Llobeta, va convocar el seu 3r Concurs Estatal de Fotografia, al qual ens presentàrem un bon nombre de socis del nostre Grup.

Realitzada la pertinent classificació, vam aconseguir dos premis per als nostres

socis Joan Ramon Petit i Carme Ballester. L'enhorabona!

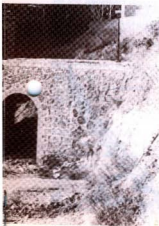
Tertúlies: Continuem les tertúlies mensuals cada segon dissabte. Una vegada més, us convidem a assistir-hi, si us agrada la fotografia. Apreneu laboratori, viratges i anireu descobrint els trucs que donen personalitat i valor a les fotografies.

Exposicions: A primers d'abril la nostra sòcia Montserrat Manzaneres va exposar una extensa col·lecció de retrats. Una feina molt compromesa i força reeixida.

Del 9 al 17 de maig, hi hagué exposició de l'obra de Gaspar Agulló. Un treball excel·lent, com sempre.

Esperem poder presentar una exposició extraordinària durant la celebració de les festes patronals de Sant Lluís, aportació de tots els socis assistents a les tertúlies mensuals. Amb el títol «Olimpiades 92 a Horta» volem destacar les obres públiques fetes a la barriada amb relació directa amb els Jocs Olímpics de Barcelona.

No n'oblideu la data: diumenge 21 de juny, festa de Sant Lluís Gonçaga.

No. Que no pensin els nostres amables lectors que aquesta fotografia tan vulgar l'ha feta un membre del Grup Fotogràfic. La posem aquí per omplir un espai que ens sobrava. I perquè és una foto encara repetible. Aquest aqüeducte-pont del torrent de can Quintana encara hi és. Cosa que no es pot dir, per exemple, del «pont romà» de les antigues terres de can Don Joan, que, també per omplir un buid, podem veure a la contraportada d'aquest exemplar.

Beneïdes mans

Cada dia en sabem més. Quines puntes! Quins brodats! Quines meravelles!

Quan contemplo tantes de mans treballant, sento una dolça emoció que em fa bategar el cor.

Mans brunes, mans arrugades, mans deformades per l'artrosi o per l'exercici continuat durant anys i més anys, mans endurides i resseques de tanta aigua i sabó que han suportat, mans ferides i rasposes de tants de dinars i sopars que han preparat, mans hàbils i lleugeres de tants infants que han sostingut i acarolat...

Beneïdes mans que saben crear bellesa. Beneïdes mans que donen vida...

Beneïdes les mestresses d'aitals mans!

D.S.E.

Vacances de primavera

**Setmana Santa - Pasqua -
Sant Jordi, patró de Catalunya**

Dilluns Sant, Dimarts Sant, Dimecres Sant; Dijous Sant, festiu a Catalunya per acord del Consell de Cent de Barcelona, des de l'any 1482. Ningú no treballava i és coneguda la llegenda de la bugadera que no va fer cas i va anar a rentar. El corrent de la riera se la va emportar i mai més no se n'ha sabut res. Hi hagué el costum que els promesos donessin a llurs promeses un ciri daurat. «Es dijous sant, estimada - vos

posareu avinent - que us he de fer el present - d'una candela daurada.»

Divendres Sant. Processó de l'Aurora seguint les estacions del Calvari. «Sermó de la bufetada». El predicador explicava el cas del soldat Malcús, que va bufetejar el Senyor i es donava a si mateix una forta bufetada i tots els fidels l'imitaven.

Dissabte Sant. Vetlla Pasqual. «Abelles, sortiu del niu - que Nostre Senyor ja és viu». «Set

setmanes de quaresma - i de bacallà salat - vinguin ous i butifarres - i un bon xai ben adobat».

S a n t
Jordi, Patró de Catalunya, gaudi de

molta popularitat i veneració. Heroi d'una gesta cavalleresca, que la veu popular universal situa a les terres de Capadòcia, però que la tradició catalana creu esdevinguda als voltants de la vila de Montblanc, on hi havia un monstre que podia caminar, volar i nedar, i tenia l'alè tan pudent que amb les seves alenades enverinava l'aire.

Era el terror dels ramats i de les gents. Van pensar donar-li cada dia una persona i així no faria estralls a tort i a dret. El cas difícil fou trobar qui se sentís prou avorrit de la vida per deixar-se cruspír voluntàriament. Van concloure fer cada dia un sorteig de tots els veïns i que aquell que destinés la sort seria lliurat a la fera.

I heus aquí que un dia va voler la sort que fos la filla del rei la destinada a ésser pa del monstre i ella soleta s'encaminà cap al cau de la fera. Però quan va ésser un xic enllà de la muralla se li presentà un jove cavaller dalt d'un cavall blanc i amb armadura daurada i lluent. La donzella li digué que fugís de pressa i el cavaller li replicà que no temés, que no els havia de passar res, ni a ella ni a ell.

La fera va presentar-se i el cavaller la va escometre i d'una llançada la va malferrir. El cavaller, que era Sant Jordi, lligà la bèstia pel coll i la donà a la donzella perquè la portés a la ciutat.

En les muralles antigues de la ciutat de Montblanc es conserva un gran portal conegut encara avui amb la denominació de Portal de Sant Jordi.

Antoni Monera
Curs de Català 1991-1992

La rosa

El meu marit és bastant despistat; això fa que jo pensés que aquest any, en no coincidir junts a casa en tot el dia, potser s'oblidaria de la rosa.

Aquell matí en sortir al carrer es respirava una alegria i vitalitat especial. En fer la volta a la cantonada la floristeria era plena

de roses. Totes vermelles i estiradetes en les seves tiges estilitzades i punxants.

Uns passos més endavant, a les portes del metro, uns quants «gitanets» també es preparaven per vendre roses. En sortir al migdia de

treballar i anar cap a casa a dinar, anava pensant com seria la meua rosa, si és que n'hi havia! Mentre obria la porta pensava: ¿serà al rebedor? No, no hi era, al rebedor. Així doncs havia de continuar passadis enllà. Tampoc no hi era, a la cambra on deixo la bossa, ni a la cuina. Ja només em quedava el menjador.

Sí; allí era. Damunt la taula vaig trobar una rosa grassoneta i molt olorosa, i un llibre.

El llibre —quina casualitat!— era el que jo pensava comprar-li. Un llibre sobre Bali.

Ara hauria de començar a pensar en un altre, de llibre. Després de mirar algunes parades al carrer, n'he agafat un de Sánchez Drago: «Els camins del cor».

Adela Albacete
Curs de Català 1991-1992

Capítol XXXII

Obres, reconstruccions, modificacions... i anècdotes (i 3)

El 10 d'agost del 1952 es nomenà una comissió encarregada d'estudiar i proposar plans a fi d'accelerar tant com fos possible el compliment dels compromisos econòmics contrets amb motiu de la reconstrucció dels Lluïsos d'Horta. La formaven els socis Joan Mari, Ricard Vendrell, Jaume Pugès, Josep Aragall, Jordi Toboso i Antoni Nerín. El primer acord va ser organitzar una rifa en combinació amb el sorteig nacional del 26 d'octubre, d'una moto, una bicicleta, un aparell de ràdio i una màquina de cosir, repetint el sorteig efectuat l'any 1943 amb ampliació d'un quart premi. Autorització del sorteig atorgada en el Butlletí Oficial de l'Estat.

El 31 de maig del 1953 es devien 492.000 pessetes a la Caixa, 206.000 als industrials, 62.000 en cèdules de reconstrucció i 7.000 de préstecs personals. En aquesta data acaba en les seves funcions la Junta de Reconstrucció i queda elegida la que segueix: president FERRAN SOLÉ, president adjunt Joan Bonany, vice-president Martí Brunat, secretari Josep Saló, vice-secretari Josep Colominas, comptador Antoni Nerín i caixer Josep Magrans; a final d'any en JOAN BONANY passa ja a president efectiu.

Gràcies a la magnificència d'un donant anònim, el 18 de novembre del 1956 el Centre inaugura una magnífica instal·lació cinematogràfica amb la pel·lícula *Ivanhoe* i el local ple de públic. A començaments del 1959 s'instal·la un cancell al vestibul de la platea de la sala d'espectacles. Neix una nova secció amb la finalitat d'interessar el jove en un ambient de convivència mit-

jançant el foment de les arts i les lletres; la secció es denomina Àgora i tindrà llargs anys de fructífera vida; adomen la sala cedida per la directiva amb una ornamentació molt decorativa; la secció la presideix en Francesc Salvà i Ribes.

Pel març del 1961, ja sota la presidència d'en JORDI TOBOSO, es constituï la secció fotogràfica i s'instal·la un laboratori ad hoc. A primers d'abril del 1963 va quedar cancel·lat el préstec de la Caixa, dos anys abans del terme fixat, esdeveniment que fou celebrat amb un sopar al Tibidabo. Dos mesos després, mercès a un generós donant, es produeix el millorament de la secció cinematogràfica amb la construcció d'una cabina completa i l'adquisició de nova maquinària. Acabant-se el 1963, l'assemblea de socis elegeix la nova junta que serà presidida novament per en FERRAN SOLÉ i s'hi incorporen per primera vegada dues fèmínes, la Neus Ferran i la Pilareta Serra, i es dona entrada com a sòcies a l'element femení.

Acabades les vacances del 1965 causaren sorpresa i admiració les millores realitzades al vestibul i a la sala, que fou pintada, revestida amb planxes de suro, i arambadors de fusta. El remarcable d'aquestes millores és que foren fetes per iniciativa —i amb regulació de la part econòmica— del grup de joves encarregats de la secció de cinema, que, capitanejats pel vocal Josep Forn, ocuparen les hores de lleure i part de les del necessari descans, treballant amb entusiasme i perícia dignes d'admiració. Acompanyaren en Josep Forn

els joves Joan Centelles, Josep M. Bigas, Francesc Llunell, Ramon Ballester i possiblement algun altre. Es celebrà amb gran èxit el centenari del Centre el 1966.

El 1969 és elegit president en JOSEP MAGRANS. Totes les activitats de la Parròquia queden aglutinades al Centre i es forma una junta permanent integrada pels caps de les diferents seccions i activitats, la junta directiva i altres persones escollides que es reunien periòdicament amb assistència de quasi el cent per cent. Tots els diumenges hi havia en el Centre un vocal de torn per atendre les eventualitats que es poguessin presentar.

En aquells anys es feren reparacions d'adecentament de la sala de juntes amb la instal·lació de la taula gran de reunions, de la sala fòrum, del cafè, de la secretaria, secretaria de cinema i segona part de la cabina. L'any 1972 s'acabà de pagar tot el deute de les obres del 1950, segons diu el president gràcies principalment a la incansable labor de l'inoblidable Josep Aragall, que era el caixer, en l'amortització de les cèdules de reconstrucció. La junta suggerí al reverend consiliari el nomenament de JOSEP URDEIX com a president, a la qual cosa el consiliari contestà que era inútil proposar-li, car no acceptaria; no obstant això, en Josep Urdeix s'hi avingué al primer contacte.

Amb la creació del Grup d'Estudis Teatral, el teatre adquireix gran esplendor i ressonància fins i tot lluny de Catalunya; potser massa esplendor i massa ressonància, ja que s'escapa del control del Centre. Per motius que val més ignorar, s'ha de sofrir la pèrdua de l'element jove, i no tan jove, del quadre escènic; des d'aleshores és ben patent a casa nostra la manca de tota una generació.

Amb dificultats per elegir una nova junta, es presenta en bloc un grup de joves de l'Esplai; alguns d'ells ni tan sols són socis del Centre. La junta consultiva no accepta la presentació d'una candidatura en bloc i suggereix que els seus components es presentin individualment; en la votació surt

elegit president en Josep Forn, que els candidats havien previst com a sots-president.

En JOSEP FORN, doncs, accedi a la presidència el 1979. Va trobar la caixa amb números vermells només per 9.800 pessetes, ço que vol dir que estava relativament sanejada.

S'instal·laren mànegues d'aigua contra incendis; s'amplià l'entrada des del carrer amb portes de vidre, a fi de donar-li la màxima amplitud possible; es remodelà la sala gran de tennis taula a fi de poder-hi actuar les categories superiors, enderrocant la columna del mig de la sala i col·locant-hi, per aguantar el terrat, una potent viga de ferro des de la paret de la façana fins a la d'entrada al teatre. L'any 1982 es feu la, segons sembla, primera entrega de carnets personals al socis.

El 1984 novament és elegit president —és la tercera vegada— en FERRAN SOLÉ, que ho serà fins a la seva mort ocorreguda el 14 de gener del 1988.

En aquest període veu la llum aquest Butlletí del Centre; s'adquireixen, de segona mà, unes butaques per a la sala d'espectacles, procedents del Cinema Montserrat; es col·loquen persianes plegables a les finestres del bar; es fa la col·locació del tauler per a les activitats de les diverses seccions, el tauler amb les llistes de socis per ordre d'antiquitat, la vitrina per als trofeus conquerits i també l'escomesa d'aigua contra incendis i l'equip de mànegues corresponent.

Es demanen i s'obtenen les primeres subvencions —modestes subvencions, llavors— de les Administracions. S'inicien les excursions amb autocar i es crea la secció de Manualitats que tant d'èxit ha obtingut. Providencial fou l'entrada a la junta directiva de nous elements de tanta vàlua com l'Enric Roig i la Carme Oliva, dues autèntiques troballes.

El 1988, ja desaparegut en Ferran, inicia la feina la directiva presidida per l'ENRIC ROIG, i tots estem d'acord que l'actuació d'aquesta directiva ha estat immillorable.

Seria impossible fer el detall complet de les obres i innovacions que han portat a bon fi, però farem esment de les més sobresortints:

Compra de dues cafeteres, un molinet de cafè, ventilador i extractors de fums, calefacció de gas, noves taules i 45 cadires noves per al bar-café i col·locació de noves portes per accedir-hi; instal·lació de la nova calefacció de gas al teatre, amb un cost de 760.000 pessetes; construcció de WCs nous per un valor de 2.389.071 pessetes; reposició de tots els llums; transformació del sistema de projecció de ci-

nema; instal·lació d'una cabina de control de so i llums a la llotja de l'amfiteatre; reparació de filtracions d'aigua a les parets de l'escenari; reparació i envernissat del terra de l'escenari; tancament i modificació dels vestuaris; canvi dels cordatges del telar i col·locació de barres de ferro; compra de quatre focus nous i transformació de quatre d'antics; paret per

insonoritzar el subterrani de l'escenari; compra de cortines per a l'espai escènic i d'armaris de fusta per als vestuaris; pintat de la sala d'actes, platea, amfiteatre, escala del pis, vestíbul d'entrada, passadissos interiors i parets de l'escenari; reparació general de goteres; reforçament metàl·lic de diverses portes de fusta; construcció d'armaris de fusta per a la sala de juntes; compra de pantalla elèctrica per a anuncis al carrer; instal·lació d'una nova antena de televisió; instal·lació i abonament del Canal + de televisió; informatització administrativa; compra de 10 taules i 50 cadires plegables; rebossament de parets; modificació de canonades, i... un llarg etcètera.

Des de l'any 1983 al 1992 es gastaren 8.252.415 pessetes en obres, 3.997.531 per a conservació i 627.880 per al cinema. Tot està pagat; com a important ajuda, la junta acudí insistentment a demanar subvencions de l'Administració, amb èxit falaguer, especialment pel que fa a l'Oficina de Benestar Social de la Generalitat, l'aportació més important de la qual fou la del 1991: 1.500.000 pessetes.

La junta actual va prendre possessió el primer de febrer d'aquest any; és el fidel reflex de l'anterior i es mereix l'absoluta confiança dels socis; presidida per la CARMEL OLIVA, la primera femina que arriba al càrrec,

està més que ben acompanyada per l'Enric Roig i en Ramon Guasch com a sots-presidents, la Maria Franquesa de secretària, en Josep Joan (Juanjo) Sanz com a tresorer, i l'Antoni Monera de comptador. Ja s'han gastat més de 600.000 pessetes en obres i confien ja en l'augment de la subvenció de Benestar Social.

Tornant als èxits de la directiva anterior, no volem deixar sense comentari el seu encert i el de la Comissió de Festeigs en el 125è aniversari dels Lluïsos d'Horta. Tothom ho aplaudeix. Repassant els actes celebrats —103, diu el president—, veiem que n'hi va haver per a tots els gustos. Actes religiosos, banquets d'apertura i cloenda, concursos i exposicions per als aficionats a la fotografia, concurs literari, exposicions de dibuixos i de treballs de la secció de Manualitats, concerts de la Banda Municipal, danses folklòriques, actuacions de grups corals, concerts de jazz, cursos de cuina per a les senyores, sopars i refrigeris a dojo, exhibicions i campionats de tennis taula, torneig interentitats, excursions en autocar, assistència a una representació de la Passió d'Olesa, actuacions teatrals dels nostres infants, dels juvenils, del quadre titular i dels actors veterans, emotives trobades amb antics companys, antics dansaires i actors de teatre, concursos

infantils de dibuixos i de dis-fresses, cinema i altres es-pectacles infantils, cercavi-la per a nens i nenes, campionat infantil d'escacs, i fins i tot lliçons de balls d'importació, per a molts la nota negativa d'aquest 125è aniversari.

En fi, que n'hi va haver per a tothom... Bé, per a tothom i del tot, potser no; no sé si els altres afectats s'han sentit decebuts, com jo, el soci més antic, davant la desaparició del tradicion-al acte de simpatia que es venia celebrant cada vint-i-cinquè aniversari per als cinc socis més antics. Què hi farem! Ens cal esperar que en el 150è aniversari es recuperi la tradició; pro-curaré ser-hi.

El que sí és sensible, i en això no hi tenen res a veure ni la directiva ni la comissió, és l'absència pràcticament absoluta ja no dic de sotanes, perquè ara no s'estilen, però sí d'aquelles persones volgudes que tenen el dret, digníssim dret, de lluir-les. Com recordem aquell exemplar consiliari i gran amic que fou mossèn Jo-sep Tintó! Desitgem i espe-rem veure'ls més sovint pel Centre d'ara endavant. Hi fan falta. Que bonic seria que, a no tardar, en cele-brar-se l'Eucaristia el dia de Sant Lluís, el Sant, des de dalt de la peanya del seu altar, no hagués de conti-nuar preguntant-se, estran-yat: «No havíem quedat que jo era el patró de la juven-tut?!»

Pere Solé i Sans
(soci núm. 1)

La doctora ens parla

La obesitat

La obesitat és tenir un pes superior als establerts com a normals per a una certa edat, alçada i complexió òssia i muscular. Hi ha un acumulament de greix més gran del que hi hauria d'haver en condicions normals. El greix es troba omplint unes cèl·lules anomenades adipocits i el conjunt d'aquesta és el teixit adipós. Els adipocits són les cèl·lules que acumulen el greix de reserva, que es farà servir en determinades condicions: dejú, esport, etc.

En la nostra dieta habitual consumim variats aliments que ens proporcionen l'energia necessària per a viure, caminar, parlar, estudiar, treballar... Si gastem menys energia de la que ens proporciona la nostra alimentació, s'acumula en forma de greix al teixit adipós. Els adipocits es van inflant i esdevé l'augment de volum del cos i el sobrepès, és a dir, la obesitat.

De totes maneres, els canons estètics de la moda poden fer que hom se senti obès sense ser-ho objectivament, és a dir, sense tenir aquest sobrepès real sobre els límits considerats com a normals. Fins i tot per arribar a una veritable malaltia psíquica de rebuig del propi cos, per culpa de la qual la imatge ideal no serà mai la que reflecteix el mirall.

El tractament de la obesitat és la dieta equilibrada. No hi ha cap tractament màgic; tan sols el variar l'alimentació de manera que s'adapti millor a les nostres necessitats d'energia. No es tracta de passar gana, sinó de canviar d'hàbits. El que sí es pot fer és ajudar aquest canvi amb diverses tècniques, sempre controlades pel metge. Hi ha perill en fer cas de determinades publicitats i també en adoptar com a propi el règim de la veïna.

El no tractament d'una obesitat important establerta i mantinguda durant anys comporta també perill: el cor ha de treballar més, augmenta la probabilitat de petir problemes cardíacs; les articulacions han de carregar més pes i hi ha més facilitat de tenir artrosi; la sang també troba dificultats en el recorregut de retorn i es formen més fàcilment varices, la pressió arterial puja, hi ha més propensió a tenir sucre i colesterol...

Per tot això, val la pena de no deixar-se.

Dra. Fe Ferré

Curset de cuina

Des del passat dia 10 de març i fins al dia 9 d'abril, ha tingut lloc als nostres Lluïsos un esplèndid curset d'alimentació i cuina, organitzat pel Departament de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya, a càrrec de l'Olga Ramis, una excel·lent cuinera i profesora.

Hem assistit al curset unes 92 persones (es veu que això de l'any 92 s'enganxa), dintre de les quals hi havia majoria femenina (només 7 o 8 mascles). Durant el curset hem après a fer des dels primers plats (com ara amanida russa amb gambes), segons plats (pollastre farcit de marisc, truites de riu farcides), passant pel cremat o bé el cansat. Les «tertúlies» han transcorregut en un ambient d'aquells més divertits, amb una miqueta de tot: des de la senyora un xic despistada que preguntava si al conill abans de fregir-lo se li havia de treure la pell, fins al senyor que, atabalat, xiulava la Novena d'en Beethoven per tal de fer callar la concurrència.

Durant aquestes setmanes ens hem anat trobant cada dimarts i dijous de 10 a 12 del migdia. Normalment la sala es començava a omplir a 3/4 de 10, i ja des

de fora el carrer se sentien el rumors de veus escridassant-se, com si fóssim al mercat, o a la cambra dels diputats debatint «el estado de la nació». Això durava fins a les 10 i 5, aproximadament, totes esperant els/les retardats/ades. Llavors l'Olga batallava per fer-se escoltar davant del rebombori de la sala. Un cop aconseguit, passava a explicar-nos el suculent plat del dia, i se'ns començava a fer la boca aigua (o no). Un cop explicada la part teòrica, passàvem a la pràctica. L'Olga demanava un/a voluntari/ària, i de cop la sala quedava muda i tothom repassava els apunts. Per sort, gairebé sempre hi havia algun/a valent/a que estava disposat/ada a sortir i cuinar el plat.

Mentrestant, l'Olga ens explicava més receptes, i anècdotes, i així anava passant el temps. Quan menys t'ho esperaves, arribava en Josep, l'amo, amb la seva llista sota el braç, i controlava l'assistència.

Un cop acabat el plat, es procedia a pagar l'import entre tots els assistents. Acte seguit es sortejava el plat, i aquell/a a qui li tocava ja tenia una feina menys a l'hora de fer el dinar.

A continuació, una recepta:

Guatlles amb peres al vi

2 guatlles per persona (senceces i sense cap),
1 tall de «bacon» per guatlla,
2 peres per persona,
1 taronja,
mantega o margarina,
1 tronc de canyella,
1 tarrina de formatge fos amb nous (100 grs),
pebre blanc,
1 litre de vi negre,
una mica de conyac,
1 pastilla de brou,
2 sobrets de sucre.

Salpebrem les guatlles i les farcim amb una mica de formatge.

Pelem les peres i la taronja.

Posem en un pot el vi, les pells de les peres i la taronja, la canyella, i ho posem a coure fins que la pell estigui tova.

Enrotlem les guatlles amb la tira de «bacon» i les fregim amb mantega. Quan estan mig fetes, hi afegim el conyac. Les passem a una cassola amb les peres i el vi.

Posem el sucre amb dues cullerades d'aigua i el suc de la taronja en un pot a escalfar. Anem remenant fins que ens queda un almibar.

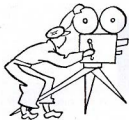
Triturem les pells de les peres i ho afegim a la cassola. Hi tirem l'almibar i la pastilla de brou. Ho deixem que vagi coent, i quan les peres estan toves, s'apaga el foc i iletos.

Bon profit!

Pere Solé i Serra
(Soci núm. 291)

Rifles of Corruption

Rifles of Corruption va ser la primera de les dues pel·lícules rodades en 8 mm. per la Productora Àgora Films, que es va crear dintre d'Àgora, la secció d'Arts i Lletres del Centre, en aquells ja llunyans 1961 i 1962.

LA IDEA de realitzar un film del Far West es va coure en les llargues esperes, en les també llargues cues i els inacabables viatges en tramvia que cada matí havíem de fer per anar a treballar. La cosa va ser laboriosa, ja que des que vam començar a parlar-ne fins que vam poder fer el film, van passar més de dos anys, donant-se el cas que un dels principals protagonistes previstos —en Miquel Lacàmara— no va poder participar en el rodatge ja que per assumptes de feina va haver-se'n d'anar a viure a Madrid. La conseqüència de tan llarga elaboració, va ser un guió molt treballat i coherent que, sense les explicacions pertinents, no hi havia qui l'entengués.

Els primers promotors de la idea vam

ser els mateixos que anys abans havíem fundat l'equip de futbol del C.P. Horta, il·luminats possiblement per un sempitern esperit de contradicció, ja que havíem fet un equip de futbol quan al Centre es jugava a bàsquet i ara preteníem fer cinema quan la tradició de l'entitat era fer teatre...

També ens influïren sens dubte les grans produccions cinematogràfiques de l'època: *Rio Bravo*, *Duelo de Titanes*, *La Pradera sin Ley*, *El Alamo*, *Furia en el Valle...*, i volíem emular els John Wayne (Baine, no Uein), Burt Lancaster, Kirk Douglas, Richard Widmark, Glenn Ford... Fos pel que fos, la idea de fer la pel·lícula anà prenent cos en les nostres juvenívoles ments.

ENS CALIA un equip tècnic, un director que sabés fer bellugar el personal —tasca que fou assignada a en Pep Montanyès—, un cameraman que per anar bé disposés de màquina de filmar, ja que cap de nosaltres no en tenia. Gràcies als bons oficis d'en Joan Torelló, vam «contractar» el senyor Josep Arrufat, que havia guanyat alguns premis en festivals de cinema amateur.

I aquí s'acabava el nostre «equip tècnic», tot i que érem conscients que a les portes de les pel·lícules hi sortia molta més gent, però, amb els nostres precaris coneixements de l'anglès, no sabíem quin rol els corresponia als set decorations, script, art director, co-starring o produced by. I val a dir que l'únic que vam trobar a faltar va ser el produced by, car, normalment, anàvem força curts d'armilla tots plegats...

Llavors s'havia de fer el repartiment i la

primera cosa que vam decidir és que havíem de tenir un sheriff famós. Vam proposar el paper a un central del Barça que es deia Brugué, ja que era ros i tenia pinta de nord-americà. Però les gestions van fracassar i vam donar el paper a en Ferran Bayès, que, jugant a futbol, era més dolent, però, artísticament, sensiblement millor.

La resta de papers —alguns amb noms històrics, com ara Jesse James, Wyatt Earp, Cole Younger o John Wesley Harding, d'altres extrets de novel·les d'en Zane Grey, com Jim Lacy, Panhandle Smith o Slinger Dunn— els vam anar repartint entre futbolistes, basquetbolistes, actors i actrius de l'entitat, amics, cosins i parents llunyans. Es donava el cas, però, que un conegut assaltant de bancs i ferrocarrils com en Jesse James, a la nostra superproducció feia de sheriff! Exigències del guió.

De tota manera, la feina més delicada va ser la d'escollir la protagonista. Teníem diverses candidates, però el guió tècnic era molt específic en aquest punt: la protagonista havia de ser rossa i tenir els ulls blaus o verd maragda, cosa certament difícil de compaginar. Les rosses que coneixíem tenien els ulls castanys. Després de moltes deliberacions, vam decidir donar el paper a una noia que es deia Paquita, que en Jordi Vilamala coneixia de vista perquè cada dia passava pel davant del seu taller. Vam donar un vot de confiança a en Vilamala, que ens va assegurar, jurant-ho pel Barça, que la noia en qüestió, a més de ser rossa, tenia els ulls verds.

LA FILMACIÓ havia de començar (com així va ser) el 27 d'agost de 1961, un diumenge. El dijous 24, a les cinc de la tarda, la Paquita encara no sabia que havia de fer el paper. El problema era trobar algú que ens la presentés.

I el mateix dijous 24 d'agost, a les cinc

de la tarda, el que escriu aquestes línies era al taller de motos d'en Vilamala, buscant solució al problema. De cop i volta, en Jordi s'aixeca precipitadament emergint de sota una moto, a l'hora que vessa per terra una llauna d'oli brut i perd la clau d'estrella 14-15 que duia a la butxaca del darrera de la granota: la Paquita i la seva mare acaben de passar pel davant de la porta!

Sense pensar-hi dues vegades, les perseguim Palafox amunt i les atrapem just davant la rectoria. En Vilamala, que no la coneix sinó de vista, me la presenta i jo, sense més dilacions, li faig la insòlita proposta de protagonitzar una superproducció cinematogràfica.

(Aquell dijous 24 d'agost del 1961 va venir a ser, per a nosaltres, el dia de la filmació de l'incendi d'Atlanta de la pel·lícula *Allò Que el Vent S'Endugué*, dia que David O. Selznick, productor del film, va trobar, per fil, la seva Scarlett O'Hara ideal: una tal Vivien Leigh, que, casualment, hi havia anat de visita acompanyada d'un tal Laurence Olivier.)

JO NO SÉ si contractar la Vivien Leigh va ser gaire difícil, però, en el nostre cas, contra el que era d'esperar, la Paquita va acceptar a la primera sense parlar de condicions econòmiques, i en presència de la seva mare, cosa que ens evitava la ingrata tasca d'anar-la a convèncer posteriorment. Mentre parlàvem, vaig comprovar que en Vilamala no havia mentit. La noia reunia les condicions exigides pel guió: era rossa i tenia uns ulls verds perfectament adequats a la circumstància.

Gairebé sense temps per pair-ho, observàvem com s'allunyaven rambala amunt... Els nostres objectius eren plenament assolits: finalment teníem protagonista femenina per al nostre film. Alleujats també de tanta tensió, vam respirar

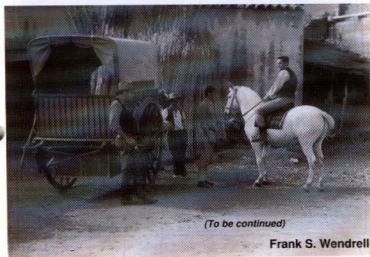
fondo i vam bufar tan fort que vam volcar un parell de 600, i l'autobús d'en Casas va estar a punt de naufragar. Sense parar esment en les mirades acusadores que ens dirigien els vianants i els impropers que ens dedicaven els xofers dels 600 damnificats, ens entornàrem cap al taller, tot canturrejant la banda sonora d'*El Alamo*.

EL DIA tan esperat de l'inici del rodatge arribà finalment. Era un matí radiant de diumenge, gairebé a trenc d'alba ens dirigirem a la Sínia, on s'havien de filmar les escenes corresponents al ranxo. Fou gràcies a la paciència del senyor Lluís Marí, que no va posar inconvenients a la invasió pacífica d'actors, tècnics i públic, que es va produir.

I la invasió no va ser tan pacífica com en principi es pensava, car es va organitzar un violent tiroteig sense bales que feia esgarriar. Era realment admirable l'entrega dels

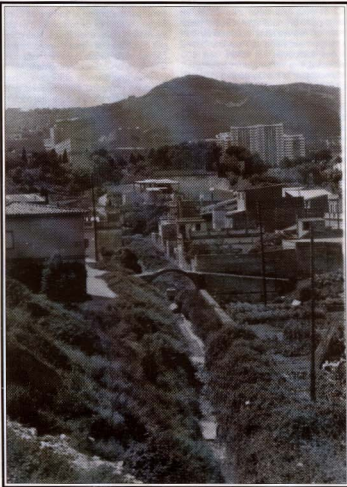
actors que no dubtaven de tirar-se per terra, parapetant-se al darrere de canyes, mates i columnes de totxos a fi d'evitar les inexistents bales enemigues. Més d'un genoll o colze pelat i més d'uns pantalons o camisa esparracats donaven testimoni silenciosos de la violència del combat. Hi havia qui més que disparar semblava espantar mosques o repartir benediccions amb la pistola de taps als dits, cosa que contribuïa a donar a l'escena un dramatisme envejable.

El senyor Andreu Casals ens va deixar el seu cavall blanc amb el xarret i la sella i era utilitzat indistintament pels cowboys del ranxo, els homes del sheriff o els dolents. Els indis eren d'infanteria. A la Sínia tenien un altre cavall, aquest de treballar, que també era blanc, i per demostrar als incréduls que en teníem dos, els vam fer sortir en una mateixa escena, a la terminal de la diligència de la Wells & Fargo: l'un tirava de la diligència, que era una carro de vela, i l'altre era muntat per un ajudant del sheriff.

(To be continued)

Frank S. Wendrell

Gráficas Fomento, S.A. // Barcelona // D.L. 12.935-89